

Aurora Venturini  
**SESTRIČNE**

Sa španjolskoga prevela  
Alja Gudžević

Zagreb, 2024.

*disput*

**PRVI DIO**

## Hendikepirano djetinjstvo

Moja mama je bila jedna od onih učiteljica u bijeloj kuti i sa štapom za pokazivanje, vrlo stroga ali je dobro podučavala u prigradskoj školi koju su pohađala ne baš darovita djeca niže srednje klase. Najbolji đak bio je Rubén Fiorlandi, sin vlasnika drogerije. Majka je štap koristila po glavama onih koji su se pravili duhoviti i tjerala ih u kut s magarećim ušima od šarenog kartona. Tko se loše vladao, rijetko bi to ponovio. Moja je majka bila uvjerena da se kroz patnju uči. U trećem razredu zvali su je gospođica iz trećeg premda je bila udana za mog tatu koji ju je ostavio i nikad se nije vratio kući kako bi ispunio svoju dužnost *pater familiae*. U školi je podučavala u jutarnjoj smjeni i vraćala se kući u dva poslijepodne. Ručak je već bio gotov jer je Rufina, garavuška koja se predano bavila kućanskim poslovima, znala kuhati. Dosta mi je bilo *puchera*\* svaki dan. U stražnjem dvorištu kvocao je kokošinjac koji nas je hranio a u baštici su rasle čudesne zlačane tikve poput

\* *Puchero* je tipično argentinsko jelo, juha od različitih vrsta mesa, krumpira i povrća.

[Sve su bilješke prevoditeljice – op. ur.]

16 sunca utonula s nebeskih visina, rasle su zajedno s lju-  
bičicama i rahitičnim ružama o kojima se nitko nije bri-  
nuo a one su trajale i davale mirisnu notu tom bijed-  
nom gnojištu.

Nikada nisam priznala da sam tek s dvadeset godina naučila očitati vrijeme prema kazaljka sata. Sramim se i čudim se tom priznanju. Sramim se i čudi me ono što ćete kasnije saznati o meni a mnoga mi pitanja padaju na pamet. Posebice mi na pamet pada pitanje: koliko je sati? Prava je istina da nisam znala koliko je sati i satovi su me plašili kao i neprestano kruženje invalidskih kolica moje sestre.

Ona pak, gluplja od mene, znala je očitati kazaljke premda nije znala čitati knjige. Nismo bili obični da ne kažem da nismo bili normalni.

Brum... brum... brum... mrmljala je moja sestra Betina i šetala svoju nesreću vrtom i popločanim dvorištem. Obično je taj brum bio utopljen u slinu te balave glupače. Jadna Betina. Greška prirode. Jadna ja, i ja greška a još više moja majka koja je nosila teret zaborava i nas čudovišta.

No sve je prolazno na ovom gnjusnom svijetu. Stoga nije logično previše se žalostiti zbog nečega ili nekoga.

Ponekad mislim da smo san ili noćna mora koja se dan za danom ostvaruje i svakog bi časa mogla prestati, više se ne pojaviti na zaslonu duše kako bi nas mučila.

## Betina pati od duševne boli

Dijagnozu je postavila jedna psihologinja. Ne znam prenosim li je točno. Moja sestra je imala iskrivljenu kralježnicu, sličila je straga i u sjedećem položaju na gravu životinju kratkih nožica i neopisivih ruku. Starica koja je dolazila krpati čarape mislila je da su na mamu u trudnoći bacili uroke, još strašnije u onoj s Betinom.

Pitala sam psihologinju, gospođicu s brkovima i spojenim obrvama, što znači duševna bol.

Odgovorila mi je da je to nešto što pogađa dušu, ali da ja to ne mogu razumjeti dok ne odrastem. Shvatila sam ipak da bi duša trebala sličiti bijeloj plahti koja se nalazi u tijelu a kad se uprlja ljudi postanu idioti, vrlo slično Betini i pomalo meni.

Dok se Betina vrtjela oko stola i proizvodila brum brum, primijetila sam da za sobom vuče repić koji je virio iz otvora između naslona i sjedala invalidskih kolica i shvatila da je to sigurno duša koja nestaje.

Ponovno sam ispitala psihologinju i ovoga puta sam je upitala ima li duša kakve veze sa životom a ona mi je rekla da ima i dodala kad nestane, ljudi umru a duša ode u nebo ako je bila dobra ili u pakao ako je bila zla.

Brum... brum... brum... i dalje je za sobom vukla dušu koja se svakim danom činila sve duljom i punom sivih mrlja pa sam zaključila da će joj uskoro otpasti i da će Betina umrijeti. No to me nije zabrinjavalo jer mi se gadila.

Kad bi došlo vrijeme jela, morala sam hraniti sestru pa bih namjerno promašila otvor i gurala joj žlicu u oko, uho, nos prije nego što doprem do gubice. Ah... ah... ah... jaukala je nesretna prljavica.

Povukla bih je za kosu i zabila joj glavu u tanjur pa bi tad zašutjela. Zašto sam morala snositi krivnju zbog grešaka svojih roditelja. Htjela sam joj zatrti dušin rep. Priča o paklu me zaustavila.

Čitala sam pretpričesni katekizam i u pamćenje mi se urezalo "ne ubij". A jedan blag udarac danas, drugi sutra izdužili bi rep nevidljiv drugima. Samo ja sam ga vidjela i radovala mu se.